Piibo jut.

Jaan.

Tere mo wennike Mihkel! kuda so käbalad käiwad?
Kas on rukis jo küps? Mis siis so naisoke teeb?
Kas on ilm so meelest? Eks ommiko tuul oleks parem?
Meres kisub ta wet, ommikust kuiwa weel saaks.
Aga wennike Mihkel, alati nosokest imed,
Köhtu ei täida suits, kukro ta tühendab kül.

Mihkel.

Ära sa wennike naera, lase mo piiboke rahul!
Köigile oma au, piiboke! sinule ka.
Kõik ma-ilm on mo ümber, kui mo piiboke aurab,
Inimeste ön wiirab ja mängib mo ees,
Alasti näitab maa-ilma ilu piiboke mulle,
Kutsub tagasi weel kadunud rõemu ja ead;
Näitab lootust ka mulle tõusta kõrgele sinna —
Sinna kus looja ees patune alastust saab.

Jaan.

Palju, wennike Mihkel, oled sa tootand ja pakund,
Wastako piiboke nüüd mis sa mull' lubasid köik.
Mis siis inimeste önnest piiboke ütleb?

Mihkel.

Ta on piibo suits. Nä' kui ta röngasse a'ab,
Nüüd ta keerleb ja öitseb, lahkub ja koguneb jälle —
Aga natuke tuult — otsas on suits ni kui ön.

Jaan.

Mis sa mo wennike kül maa-ilma sõbradest mõtled?

Mihkel.

Nad on piibo suits. Kui on mo piiboke täis,
Kül tast suits siis tõuseb ja keerleb ja mängib mo ümber;
Kui on tubakal ots, otsas on sõbrad kui suits.
Oigete sõbrade kujo oled sa piiboke ise —
Oitsego minul ön, kurwastus waewako mind,
Ei must piiboke lahku, önne ta õpetab kanda,
Kurwastuses ta kinnitust annab ja nõu'.
Rõnda mo tuwike oli, keda ma oitsin ja kaitsin,
Päämal mo mõte ta, unes ta paistis mo ees.
Põlwekene kül sul rõemu oli ja waewa,

Leidnud olin ma köik, aga mul pudus ka köik.
Otsisin tasakesti, peidetud põesaste warjus,
Kus mo tuwike käis üksi ja mõtete sees.
Kuni mo nime ma kuulin ta lillede-uuledest kostma,
Kobe siis lendades langesin kaela ma tall' —
Ja nüüd o'i mo käes mis leidsin ja otsisin ammu,
Lilled õitsesid mul, taewas elasin nüüd.
Kül on mõnigi talw jo puhunud üle ta aua,
Ika mo tuwike weel armas ja kallis mul on,
Ika mo süda weel naerab, kui tuletab piiboko meelde
Mõnda kadunud ead — kadunud? igawad ead!

Jaan.

Kuda so piiboke sulle näitab taewagi tõusta?
Teine korda kül läks — seda mul tähenda weel.

Mihkel.

Juba piiboke kustub. Näe kus wiimine suits weel
Üle katukse seal tõusis ja kadudes läks.
Kõrgele tõuseb ta sinna, kus strawad tähtede astmed —
Jumalaga! wii mõnele terwised mult!
Sinna sa ingeke tõtad, peastetud ilma waewast,
Et mo iboke siin tuhka ja pormu kül jääb.

Jaan.

Selle riistapuu nõuan, ehk müüksin wiimise iwa;
Andeks! piiboke, mis teadmata laitsin ma sind.

J.

Kalendritegija kimbus.

Kui sa, armas luggeja, mind weel ei tunne — miño ammet on jo mittu aastat, kalendrit tehha. On ka selle tõ jures palju kohhendamist ja pea waewamist, eñam kui sa mõtled ja tead. Arwa köik asjad kokku — ei ku ei kummuli juhhu, egga pääw pahhempiddi wõi tähhed teisipiddi; et Janipäwal lund ei saa egga odre kolmekuñinga päwa ümber ei külwata. Wata jo segi ea tük tööd. Agga

Ma-rahwa Kalender 1846, lk. 23